

3. אחרי ההפלות שאותן עברה רחל במחלקתו של ד"ר דולברג התנפח גופה. וחזה הגיע לממדים ענקיים. היא לא הצליחה למצוא חזיות מתאימות ונאלצה להזמין חזיות לפי מידה. מידת החזיה שלה היתה אז מיספר 7-6. רחל תולה את האשמה בהשמנה הגדולה שחלה בגופה. ובניפוח המפ" לצתי של החזה. בזריקות שנתן לה הרופא כדי לשמור על הריונה.

4. אחרי הניתוח יאיר ורחל כפי שהם נראים חיוס. אחרי מידת החזיה שלה שבה להיות 3. אבל צורת החזה שונתה. הפטמות אינן במקומן ורחל תסבול כאבים בחזה כל ימי חייה. גם גופה לא שב למידותיו הקודמות. אחרי דיאטה היא שוב מצליחה היום לקנות בגדים מוכנים.

את הבאת עדין, והתובעת עדנה ארבל סיימה את טיעונה לעונש, ורחל ויאיר לא אמרו את מה שהיה בליבם 11 שנה. הם לא גילו לשופטים את הסבל שעבר על שניהם ואשר ימשיך לרדוף אותם, אילנה אלון

2. נישואין בעת חתונתה שקלה רחל 52 קילוגרם ולבשה חזיה במידה 3. היא לא העלתה בדעתה כי תוך זמן קצר ישתנו מידות גופה באופן מיפלצתי והיא תחשוש לצאת מהבית.

1. בימי החיזור יאיר בן ה-20 מידד הצבאי ורחל בת ה-19. בדרכם למסיבת פורים זמן קצר לפני נישואיהם. שניהם היו אז רזים וחסובים.

בגודל 43, ואיש לא הפנה עוד את מבטו לעברה כאשר עברה ברחובות. אולם כל מה שאמרו הרופאים התגשם. צורתו של החזה אבדה לו. הפיטמות הפכו לשני גופי בשר מוזרים הנמצאים בתחתית החזה. מתחת לשדיים נותרו צלקות רחבות, המתוארות עליידי בעלה כסימני הלחמה במכונית. בחורף, כאשר מזג-האוויר הוא קר, סובלת רחל מהתכווצויות מכאיבות בחזה, ומפעם לפעם היא מועיקה רופאים בחצות הלילה כדי לתת לה זריקות-הרגעה. בקיץ גורמת הויעה לצריכה מכאיבה אבל אני לא נהנית ממנו כמו אשה", אומרת רחל בכאב.

כמשך כל שנות הסבל הפכה דמותו של ד"ר דולברג להתגלמות השטן, שהביא לכל הצרות, בעיני רחל ויאיר. בעוד שרחל היא עדינה וסכלנית, הרי יאיר חיפש את נקמתו בכל דרך. כאשר שמע על המישפטים והחקירות שנפתחו נגד הרופא, עקב אחריהם בעיתונות בקפדנות.

גם היום, 11 שנה מאז שכבה רחל במחלקה של ד"ר דולברג וקיבלה את הזריקות לשמירת הריון, לא שכח יאיר ולא סלח.

כאשר גילה בעיתון כי נפסק דינו של הרופא וכי גורדינו עומד להיפסק השבוע מיהר יאיר לבית-המישפט ביום המיועד.

הוא הגיע יחד עם רחל לקומה שבה התנהל הדיון, וכאשר נתקל בכתבת העולם-הזה קרא: "באת לי מהשמיים, הייתי יורד על ברכיי ומברך את אלוהים. אני מחפש כבר שנים דרך לספר את מה שקרה לנו, אבל אנחנו אנשים פשוטים ולא ידענו למי לפנות".

יאיר אמר, כי בא כרי שרחל תספר לשופטים על כל סיבולותיה לפני שיגורו את דינו של הרופא. אולם רחל שעמדה לידו כנועה וצייתנית, חששה לעבור שוב את כל הסבל מחדש מעל רוכבי-העדים. "אני לא יכולה", חזרה ומיללה, "אני כבר כל כך רגילה לסבל, שאם עובר עלי יום בלי כאבים, אני מרגישה שמשהו לא בסדר", אמרה, אבל סירבה לעלות על דוכן-העדים.

כאשר החלו עדי האופי של ד"ר דולברג לספר מעל דוכן העדים כמה היה מסור לחוליו, כמה חרוץ היה וכמה שעות הקדיש לעבודתו, נצצו עיניה של רחל. היא לחשה: "אולי באמת מול כל האנשים האלה שמסבירים רק צד אחד, צדך לשמוע גם אותי". אבל פרופסור ליבאי, הסניגור, סיים

הפריע לנשימתה גם בימים. היא חזרה לבית-החולים בילינסון, וביקשה לעבור ניתוח להקטנת החזה. הרופאים בדקו אותה שוב ואמרו לה לנסות קודם כל דיאטה-הרזיה. אולם גם כשרותה למישקל 78 קילוגרם, לא השפיע הרב על החזה. הוא לא קטן אף כמלוא הנימה.

הרופאים החליטו לנתח, והסבירו שוב לאשה את כל הסכנות. הם אמרו לה, כי על החזה יותרו צלקות נכרות לעין, צלקות שעוללות להכאיב לה בקיץ ובחורף. הם אמרו כי הרגישות בחזה תיפגע, וכי גם צורתו לא תהיה עוד כשל חזה אשה רגיל. הפיטמות עלולות לזוז ממקומן הרגיל, וצורתן תשתנה.

אולם לרחל כבר לא היה כוח לסכול. היא נתלתה בניתוח כהצלה למצבה העגום.

בעת הניתוח הסירו הרופאים חמישה וחצי קילוגרמים משני שדיה של רחל.

אחרי הניתוח חזר החזה למימדים רגילים. רחל שוב יכלה לקנות חזיות

הוא כתב לרופא מיכתבים, אך לא נענה, הוא חיפש את כתובתו של הרופא ועבר כמה פעמים ליד ביתו, אך לא העז להיכנס פנימה ולשוחח איתו.

בינתיים נכנסה רחל שוב להריון. היא שמרה על הריון בבית וילדה ללא כל בעיות את בנה. שני ילדיה נולדו בבית-החולים בכפר-סבא, באותה המח' לקה שבה עברה את שתי ההפלות הטראומטיות. אך הלידות עברו בשלום. הילדים היו בריאים. וזה ניחם קצת את בני הזוג.

כאשר רצתה רחל להיניק את בנה השני, אמרה על הריון בבית וילדה ללא שהילד ייחנק מכובד החזה הנורא. רחל אומנם לא היניקה. היא המשיכה לחיות אך עבור ילדיה ובעלה — אשה בת 22, שגופה כשל מיפלצת וחזה כשני אבטיחים. היא כמעט שלא יצאה לרחוב. שנים לא הלכה לים, ובלילות היתה בוכה מכאבים.

ב-1977 החליטה רחל כי לא תוכל לסכול עוד את עיוות גופה. היא לא יכלה לישון בלילות, וכובר החזה

הרופא שגנב את הזרע

רופאים מבית-חולים מאיר העידו בחצי פה, בגלל קשר-השתיקה של הרופאים. השופטים קיבלו את עמדתה זו.

גם אחרי גורדהין שהטיל על הרופא שנת מאסר על-תנאי וקנס של 100 אלף שקל, לא היה ברור אם הנאשם הוא דמות טראגית שנפלה קורבן לשינאת כמה רופאים שהיו תחת פיקורו בבית-החולים, או שהיה עריץ חסר-רחמים ואנושיות, שנהג ביולדות כמו ברכושו הפרטי.

רופאים ואחיות שהכירוהו שנים דיברו בשיבחו, וסיפרו על השינוי הגדול שחל בו מאז תחילת המישפט, על הרס הקריירה שלו ואובדן שימחת-החיים שבה נחץ בעבר. לעומתם הגיעו לבית-המישפט נשים המאמינות כי דוקטור דולברג הרס את חייהן ואימלל אותן כשיטותיו המיושנות וחוטר-התחשבותו בחיי אדם וסכולו.

שגרמה לעיתים למותו של העובר ולקריעת רחם האם.

דולברג זוכה מהריגתם של עוברים אלה כיוון שסניגורו, הפרופסור דויד ליבאי, הוכיח כי מבחינת החוק לא הפכו העוברים לאנשים שניתן להרגם. אדם, עבור החוק, הוא רק מי שכבר יצא לראווה העולם בכל אברי גופו מתוך רחם אמו. מכיוון שהעוברים מתו בדרכם אל אוויר העולם, טרם הפכו לאנשים על פי החוק.

הרופא הורשע בגניבת זרע, מכיוון שהשתמש בזרע שתרמו בעלים לנשור תיהם כדי להפרות גם נשים אחרות שלא היו נשותיהם, בלי ידיעתם וללא רשותם. לפעמים כלל לא ביצע הרופא הפרייה בזרע, אלא הזריק לרחמה של האשה הירוקורטיון, שגרם לה סבל וכאבים, וכמובן לא יכול היה להפרות אותה.

התובעת עדנה ארבל התלוננה כי